

Forfatningsudkast til Khilafah-staten

(Autoriseret udgave)

Forfatningsudkast til **Khilafah**-staten

ISBN 87-989718-8-3

Al-Khilafah Publikationer

Postboks 1286

DK-2300 København S

Hizb ut-Tahrir

(Autoriseret udgave)

Indholdsfortegnelse

Generelle love	7
Styresystemet	10
<i>Khalifah</i> (Kaliffen)	11
Delegerede Assistent	17
Eksekutiv Assistent	19
<i>Wolab</i> (Guvernøren)	20
<i>Amir al- Jibad</i> : Krigsdepartementet – Hæren	22
Den Interne Sikkerhed	23
Udenrigsdepartementet	24
Industridepartementet	24
Retsvæsnet	25
Forvaltningsorganet	29
<i>Bait al-Mal</i> (Statskassen)	30
Mediedepartementet	30
<i>Ummah</i> -Rådet	30
Socialsystemet	34
Økonomisystemet	36
Uddannelsespolitikken	45
Udenrigspolitikken	48

I Allahs navn, Ar-Rahman, Ar-Rahim

Forfatningsudkast til *Khilafah*-staten

Dette er et forfatningsudkast til *Khilafah*-staten, som vi lægger frem til muslimerne – mens de arbejder for etablering af *Khilafah*-staten, og reetablering af styret med Allahs åbenbarede lov – for således, at de forestiller sig den islamiske stats realitet, form og systemer, samt hvad den vil implementere af Islams systemer og love.

Denne forfatning er en islamisk forfatning, der er udsprunget fra den islamiske *'aqidah* og er udledt fra *shari'ah*-lovene på grundlag af bevisets styrke.

I udledning af den har man støttet sig til Allahs Bog (Qur'anen) og Hans Sendebuds *Sunnah*, samt hvad disse to har retledet til af *Ijma' al-Sahabah* (Enstemmighed blandt Profetens følgesvende) og *Qiyas* (Analogislutning).

Den er en islamisk forfatning, intet andet. Der er intet heri, der er uislamisk. Og den er en forfatning, som ikke er specielt for et bestemt territorium eller et bestemt land. Den er derimod for *Khilafah*-staten i den islamiske verden, snarere i hele verden, ud fra den betragtning, at *Khilafah*-staten vil bære Islam som et budskab af lys og retledning til hele verden, samt arbejde for varetagelsen af verdens anliggender, indlemmelsen af den i sin fold og implementering af Islams love herover.

Hizb ut-Tahrir fremlægger dette udkast til muslimerne, og beder Allah om at bære dem, og at fremskynde realiseringen af målet for de troendes stræben efter etablering af *Khilafah Rashidah* (det Retsindige Kalifat), samt reetablering af styret med Allahs åbenbarede lov, for således, at dette udkast anbriges som forfatning til *Khilafah*-staten.

Og dette er slet ikke vanskeligt for Allah.

Generelle Love

Paragraf nr. 1 – Den islamiske *‘aqidah* (verdensanskuelse) konstituerer grundlaget for staten, således at intet må finde sted i statens entitet, organ, stilling til regnskab eller alt, hvad der vedrør denne, uden at den islamiske *‘aqidah* udgør grundlaget herfor. På samme tid udgør den islamiske *‘aqidah* grundlaget for forfatningen og de *shari’ab*-lovene (de islamiske lovgivninger) på den måde, at man ikke tillader tilstedeværelsen af noget som helst, der har relation til en af disse to, medmindre det udspringer fra den islamiske *‘aqidah*.

Paragraf nr. 2 – *Dar al-Islam* (Islams land) er de lande, hvori Islams love bliver implementeret, samt hvori sikkerheden er Islams sikkerhed. *Dar al-Kufr* (Ikke-muslimsk land) er de lande, som implementerer *kufr*-systemerne (uislamiske systemer), eller der hvor sikkerheden hviler på andet end Islams sikkerhed.

Paragraf nr. 3 – *Khalifah’en* (Kaliffen) vedtager specifikke *shari’ab*-love, hvilke han udsteder som forfatning og love. Når han heri vedtager en *shari’ab*-lov, bliver denne lov alene den *shari’ab*-lov, der er forpligtende at handle efter, og den bliver dermed en gældende lov, som obligatorisk skal adlydes af enhver statsborger, både offentligt og privat.

Paragraf nr. 4 – *Khalifah’en* vedtager ikke nogen specifikke *shari’ab*-love inden for *‘ibadat* (andagter), undtagen *zakab* (almisse) og *jihad* (militærkamp). Han vedtager heller ikke nogen af de tanker, der er relateret til den islamiske *‘aqidah*.

Paragraf nr. 5 – Alle dem, der bærer det islamiske statsborgerskab (*tabi’yyah*) nyder de *shari’ab*-mæssige rettigheder og forpligtelser.

Paragraf nr. 6 – Det er ikke tilladt for staten at udøve nogen diskrimination mellem statsborgerne i forbindelse med styret, retssystemet eller varetagelsen af anliggender og lignende. Staten er

derimod forpligtet til at se på alle ud fra samme anskuelse, uanset race, religion, farve eller andet.

Paragraf nr. 7 – Staten implementerer den islamiske *Shari'ah* (Lovgivning) over alle indehavere af det islamiske statsborgerskab, om end de er muslimer eller ikke-muslimer, på følgende måde:

- A- Alle Islams love implementeres over muslimerne uden nogen undtagelse.
- B- Ikke-muslimerne overlades til at have egne trosretninger og udøve deres andagter inden for den offentlige orden.
- C- Reglen for *murtad* (apostaten) fældes over dem, som frafalder Islam, hvis de selv begik frafald. I tilfældet af, at de er børn af frafaldne (forældre) og blev født som ikke-muslimer, så bliver de behandlet som ikke-muslimer, alt efter deres foreliggende tilstand, som afgudsdyrkere eller Skriftens Folk (kristne og jøder).
- D- Ikke-muslimerne behandles, hvad angår mad, drikke og påklædning ifølge deres religioner, inden for hvad *shari'ah*-lovene tillader.
- E- Ægteskabs – og skilsmisse anliggender imellem ikke-muslimerne afgøres ifølge deres religioner, mens disse anliggender imellem dem og muslimerne skal afgøres ifølge Islams love.
- F- Staten implementerer resten af *shari'ah*-lovene og de øvrige love af den islamiske *Shari'ah* af bl.a. *mu'amalat* (transaktioner), straffe, retslige regler samt styre- og økonomisystemerne m.fl. over alle. Endvidere skal implementeringen være gældende på lige fod over muslimer og ikke-muslimer. Ligeledes skal disse love og systemer implementeres over *mu'abid* (pagtlandsborger) og *musta'min* (asylansøger) samt enhver, der befinder sig under Islams autoritet, på samme måde som disse implementeres over statsborgerne. Ambassadører, konsulere, udsendinge og deres lige undtages, da disse har diplomatisk immunitet.

Paragraf nr. 8 – Islams sprog er alene arabisk, og det er det eneste sprog, staten må anvende.

Paragraf nr. 9 – *Ijtihad* (udledning af love) er *fard kifayah* (en kollektiv forpligtelse), og enhver muslim har ret til at udføre *ijtihad*, hvis vedkommende opfylder kravene herfor.

Paragraf nr. 10 – Alle muslimer bærer ansvarligheden for Islam, og dermed er der intet præsteskab i Islam. Staten har til pligt at forbyde alt, hvad der giver fornemmelse af deres tilstedeværelse blandt muslimerne.

Paragraf nr. 11 – At bære den islamiske *da'wab* (kald) er statens primære opgave.

Paragraf nr. 12 – Bogen (*Qur'anen*), *Sunnah*, *Ijma' al-Sahabah* og *Qiyas* er udelukkende de anerkendte beviskilder for *shari'ah*-lovene.

Paragraf nr. 13 – Oprindeligt er man uskyldig, og ingen må straffes, undtagen ved en dom fra en domstol. Det er absolut ikke tilladt at torturere nogen som helst, og enhver, der gør det, bliver straffet.

Paragraf nr. 14 – Princippet for handlinger er, at man bør overholde *hukm shar'i* (*shari'ah*-loven), således at ingen foretager en handling før vedkommende kender dens lov. Princippet for tingene er, at de er *mubah* (tilladte), såfremt der ikke forekommer et bevis, som taler for forbud.

Paragraf nr. 15 – Midlet til *haram* (det ulovlige) er *haram*, hvis det højst sandsynligt fører til *haram*. Hvis det frygtes, at føre til *haram*, bliver det ikke i sig selv *haram*.

Styresystemet

Paragraf nr. 16 – Styresystemet er et enhedssystem og ikke føderalt.

Paragraf nr. 17 – Styret skal være centraliseret og administrationen decentraliseret.

Paragraf nr. 18 – Styreledere er fire (typer): *Khalifah'en*, den delegerede assistent, *wali* (guvernør) og *'amel* (embedsmand). Alle andre betragtes ikke som styreledere, men som ansatte.

Paragraf nr. 19 – Det er ikke tilladt for nogen at overtage et styreembede eller noget som helst embede, som anses for at høre til styret, medmindre man er mand, fri, forstandig, moden, retskaffen, samt kompetent blandt de kapable. Endvidere skal man være muslim.

Paragraf nr. 20 – At stille styrelederne til regnskab fra muslimernes side er en af muslimernes rettigheder, samt en *fard kifayah* over dem. Ikke-muslimerne blandt statsborgerne har ret til at fremsætte klager over styrelederens uretfærdige behandling af dem, eller mispraktisering af Islams love over dem.

Paragraf nr. 21 – Muslimerne har ret til at oprette politiske partier for at stille styrelederne til regnskab, eller for at nå magten igennem *ummah* (den islamiske nation). Forudsætningerne herfor er, at den islamiske *'aqidah* udgør partiernes grundlag, samt at deres adopterede love består af *shari'ab*-love. Stiftelse af et parti kræver ikke nogen tilladelse, og enhver sammenslutning, der baserer sig på andet grundlag end Islams forbydes.

Paragraf nr. 22 – Styresystemet er baseret på fire følgende grundprincipper:

1. Suveræniteten tilkommer *Shari'ab* og ikke folket.
2. Autoriteten tilkommer *ummah*.

3. Udpegelsen af én *khalifah* er *fard* over muslimerne.
4. *Khalifah'en* alene har retten til at vedtage *shari'ah*-lovene; det er ham, som vedtager forfatningen og de øvrige love.

Paragraf nr. 23 – Statens består af tretten organer, som er:

- 1- *Khalifah'en* (Kaliffen).
- 2- Assistenterne (De Delegerede Wezirer).
- 3- Eksekutive Wezirer.
- 4- *Wolab* (Guvernørerne).
- 5- *Amir al-Jihad* (*Jihad*-lederen).
- 6- Den Interne Sikkerhed.
- 7- Udenrigsdepartementet.
- 8- Industridepartementet.
- 9- Retsvæsenet (*Al-Qada'*).
- 10- Departementet for Folks Interesser (Forvaltningsorganet).
- 11- *Bait al-Mal* (Statskassen).
- 12- Mediedepartementet, og
- 13- *Ummah*-Rådet (*Shurah* og Ansvarsdragelse).

Khalifah'en **(Kaliffen)**

Paragraf nr. 24 – Det er *khalifah'en*, som fungerer på vegne af *ummah* i forbindelse med autoriteten og implementeringen af *Shari'ah*.

Paragraf nr. 25 – *Khalifah* er en kontrakt af gensidig samtykke og valgfrihed. Således må ingen tvinges til at acceptere den, og ingen må tvinges til at vælge, hvem der skal bestride denne.

Paragraf nr. 26 – Enhver muslim, der er moden, forstandig, mand eller kvinde, har retten til at vælge og give *bai'ah* (løfte) til *khalifah'en*. Ikke-muslimer har ingen ret til dette.

Paragraf nr. 27 – Hvis *khalifah*-kontrakten bliver fuldført for en person gennem *bai'ah* givet af dem, som indgåelse af *bai'ah* fuldføres ved, da vil *bai'ah* givet af resten være en *bai'ah* om lydighed og ikke en kontraherings-*bai'ah*. Således tvinges enhver, hos hvem sandsynlighed for at gøre oprør og så splid iblandt muslimerne bemærkes, til at give *bai'ah* om lydighed.

Paragraf nr. 28 – Ingen bliver *khalifah*, medmindre muslimerne overdrager myndighed til ham. Og ingen besidder *khalifah*-beføjelserne, medmindre *khalifah*-kontrakten bliver fuldført for den pågældende ifølge den *shari'ah*-mæssige fremgangsmåde, på samme måde som enhver anden kontrakt i Islam.

Paragraf nr. 29 – For den region eller de lande, som giver en kontraherings-*bai'ah* til *khalifah'en*, er det en forudsætning, at deres autoritet er selvstændig og alene hviler på muslimerne og altså ikke på nogen som helst *kufri*-stat. Samtidig skal muslimernes indenlandske såvel som udenlandske sikkerhed i det pågældende land hvile på Islams sikkerhed, og ikke på *kufri* sikkerhed. Denne forudsætning gælder ikke i tilfælde, hvor der kun bliver givet en lydigheds-*bai'ah* fra de øvrige lande.

Paragraf nr. 30 – Det er kun en forudsætning at den, som får givet *bai'ah* til *khalifah*-embede, opfylder kontraheringsbetingelserne, selv om han ikke opfylder favoritbetingelserne, da det er kontraheringsbetingelserne, der har en afgørende betydning.

Paragraf nr. 31 – Der er syv betingelser, som forudsættes opfyldt af *khalifah'en* for at *khalifah*-kontrakten kan blive indgået. Disse er, at han skal være mand, muslim, fri, moden, forstandig, retskaffen samt kompetent blandt de kapable.

Paragraf nr. 32 – Når *khalifah*-embedet bliver ledigt pga. af *khalifah'ens* død, tilbagetrædelse eller afsættelse, er udpegelsen af en *khalifah*, der kan

træde ind i stedet, en *wajib*, som skal udføres i løbet af tre dage inkl. deres nætter, fra datoen for *khilafah*-embedets ledighed.

Paragraf nr. 33 – En midlertidig *amir* udpeges for at overtage myndigheden over muslimernes anliggende, samt udføre foranstaltningerne for udnævnelsen af den nye *khilafah*, efter *Khilafah*-embedets ledighed, på følgende måde:

- A- Den forhenværende *khilafah* har beføjelsen til at udpege den midlertidige *amir*, når han fornemmer sin død er nærtstående eller beslutter sig for at træde tilbage.
- B- Ifald *khilafah'en* dør eller træder tilbage før udpegelsen af den midlertidige *amir*, eller *Khilafah*-embedets ledighed forekommer under andre omstændigheder end døden eller tilbagetrædelse, så bliver den ældste af Assistenterne aldersmæssigt den midlertidige *amir*, medmindre han opstiller til *Khilafah*-embedet. I så fald bliver det den næstfølgende aldersmæssigt; og så fremdeles.
- C- Hvis alle Assistenterne ønsker at stille op, så bliver det den ældste aldersmæssigt blandt De Eksekutive Wezirer, og hvis vedkommende ønsker at stille op, så den næstfølgende; og så fremdeles.
- D- Hvis alle De Eksekutive Wezirer ønsker at stille op til *Khilafah*-embedet, indskrænkes den midlertidige *amir* til den yngste af De Eksekutive Wezirer aldersmæssigt.
- E- Den midlertidige *amir* besidder ikke beføjelsen til vedtagelse af lovene.
- F- Den midlertidige *amir* yder kunnen til at gennemføre foranstaltningerne for udnævnelsen af den nye *khilafah* inden for tre dage. Det er ikke tilladt at forlænge dette, undtagen af en tvingende årsag, som *Madhalim*-domstolen (Klageretten) godkender.

Paragraf nr. 34 – Metoden for udnævnelsen af *khilafah'en* er *bai'ah*. Hvad angår de praktiske foranstaltninger for at udnævne *khilafah'en* og give ham *bai'ah*, så er det følgende:

- A- *Madhalim*-domstolen erklærer *Khilafah*-embedets ledighed.
- B- Den midlertidige *amir* overtager sine opgaver og erklærer åbning af kandidaturet omgående.
- C- Ansøgningerne fra de kandidater, som opfylder kontraheringsbetingelserne, bliver godkendt, og de øvrige ansøgninger bliver udelukket, gennem beslutning fra *Madhalim*-domstolen.
- D- De kandidater, hvis ansøgninger bliver godkendt af *Madhalim*-domstolen, bliver indskrænket af de muslimske medlemmer af *Ummah*-Rådet i to omgange: I første omgang udvælger de seks af dem via stemmeflertallet, og i den anden omgang udvælger de to ud af de seks gennem stemmeflertallet.
- E- Navnene på de to offentliggøres, og muslimerne opfordres til at vælge og stemme på en af dem.
- F- Valgresultatet bliver offentliggjort og muslimerne får kendskab til hvem, der fik flest af vælgeres stemmer.
- G- Muslimerne giver sig til at give *bai'ah* til den, der fik flest stemmer, som en *khalifah* for muslimerne, på grundlag af at han handler efter Allahs Bog og Allahs Sendebud (saaws) *Sunnah*.
- H- Efter gennemførelsen af *bai'ah*, erklæres den, der er blevet en *khalifah* for muslimerne offentligt, indtil nyheden om hans udnævnelse når frem til hele *ummah* med anførelsen af hans navn, og at han besidder de karakterer, som gør ham kvalificeret til at *Khilafah* bliver kontraheret med ham.
- I- Efter afslutning af foranstaltningerne for udnævnelsen af den nye *khalifah*, tilendebringes den midlertidige *amirs* myndighed.

Paragraf nr. 35 – Det er *ummah*, som udnævner *khalifah'en*, men *ummah* besidder ikke retten til at afsætte ham, såfremt kontraheringen af hans *bai'ah* er blevet gennemført på *shari'ah*-mæssig vis.

Paragraf nr. 36 – *Khalifah'en* besidder følgende beføjelser:

- A- Det er ham, som vedtager de nødvendige *shari'ab*-love til varetagelsen af *ummahs* anliggender, og som er udledt gennem en korrekt *ijtihad* fra Allahs Bog (Qur'anen) og Hans Sendebuds *Sunnah*. Dermed bliver disse til love, som er *wajib* at adlyde, og ikke tilladt at overtræde.
- B- Han er den ansvarlige for både statens indenrigs- og udenrigspolitik. Og det er ham, som bestrider hærledelsen, og det tilkommer ham at erklære krig og indgå fred, våbenhvile og de øvrige traktater.
- C- Det tilkommer ham at godkende og afvise de udenlandske ambassadører, samt at udnævne og afsætte de muslimske ambassadører.
- D- Det er ham, som udnævner og afsætter Assistenterne og *wolab* (guvernørerne), som alle står til ansvar over for ham, ligesom de står til ansvar over for *Ummah*-Rådet.
- E- Det er ham, som udnævner *Qadi al-Quda* (retspræsidenten), og dommerne, undtagen *Madhalim*-dommeren i tilfældet af, at han vurderer en sag mod *khalifah'en*, nogen af hans Assisterter eller hans retspræsident. Det er ligeledes *khalifah'en*, der udnævner og afsætter departementschefer, hærchefer og de forskellige *amir'er* for hærens brigader, som alle sammen står til ansvar over for ham, men ikke over for *Ummah*-Rådet.
- F- Det er ham, der vedtager *shari'ab*-lovene, ifølge hvilke statsbudgettet bliver lagt. Han fastlægger også budgettets sektioner og de beløb, der kræves til de forskellige områder, hvad end det har relation til indtægterne eller udgifterne.

Paragraf nr. 37 – *Khalifah'en* er bundet i sin vedtagelse til *shari'ab*-lovene, således at det er *haram* for ham at vedtage en lov, der ikke er korrekt udledt fra de *shari'ab*-mæssige beviser. Endvidere er han bundet til, hvad han vedtager af love og til den udledningsmetode, som han har forpligtet sig til. Dermed er det ikke tilladt for ham at vedtage en lov, der er udledt ifølge en metode, der er i strid med den

udledningsmetode, som han har vedtaget. Han må heller ikke udstede et dekret, der er i strid med de love, han har vedtaget.

Paragraf nr. 38 – *Khalifah'en* har ubetingede beføjelser til varetagelsen af statsborgernes anliggender ifølge sin egen bestræbelse og mening. Endvidere har han ret til at vedtage af *mubab* alt, hvad han har brug for, for at forvalte statens anliggender og varetage statsborgernes anliggender. *Khalifah'en* må ikke overtræde nogen som helst *shari'ah*-lov med interesse som påskud. Eksempelvis må han ikke forbyde en familie at få mere end et barn under påskud af mangel på fødevarer. Ligeledes må han heller ikke fastsætte priserne for folk under påskud af at hindre udnyttelse. Han må heller ikke udpege en *kaafir* (ikke-muslim) eller en kvinde som *wali* (guvernør) under påskud af varetagelsen af anliggender eller med interesse som påskud, eller lignende som strider mod *shari'ah*-lovene. Han må hverken forbyde noget *halal* eller legalisere noget *haram*.

Paragraf nr. 39 – *Khalifah'ens* embede har ingen tidsbegrænsning. Så længe *kehalifah'en* opretholder *Shari'ah*, udøver *shari'ah*-lovene, samt evner at overtage statens anliggender, fortsætter han med at være *kehalifah*. Dette gør sig gældende såfremt hans tilstand ikke ændrer sig på en sådan måde, at han bryder embedet som *kehalifah*. I tilfælde af at hans tilstand ændrer sig på denne måde, er det en *wajib* øjeblikkeligt at afsætte ham.

Paragraf nr. 40 – Der er tre tilfælde, i hvilke *kehalifah'ens* tilstand ændrer sig, og hvormed han bryder *Kehalifah*-embedet; de består af følgende:

- A- Hvis en af kontraheringsbetingelserne for *kehalifah*-embedet ophører, såsom at han bliver *murtad*, udviser en åbenlys *fisq* (oprørskhed), bliver sindssyg eller lignende. Dette er fordi disse betingelser udgør både kontraheringsbetingelser og fortsættelseskraav.
- B- Inkompetence i forhold til udførelsen af *kehalifah*-byrderne, af hvilken som helst grund.
- C- Underkuelse, der gør ham inkompetent til at disponere vedrørende muslimernes interesser ved egen mening ifølge *Shari'ah*. Hvis nogen

underkuer ham til en sådan grad, at han bliver inkompetent til at varetage statsborgernes interesser, alene gennem egen mening ifølge *shari'ah*-lovene, betragtes han i status som inkompetent til at overtage varetagelsen af statens byrder, og dermed bryder han *khilafah*-embedet. Dette kan forestilles i to tilfælde:

Det første tilfælde: At et eller flere individer af hans omgangskreds dominerer ham på sådan en måde, at de enerådende styrer tingene. Hvis der er håb i at kunne redde ham ud af deres dominans, får han en advarsel til en bestemt tidsfrist, hvorefter han afsættes, hvis ikke han ophæver deres dominans. Ifald der ikke er håb om at redde ham, afsættes han omgående.

Det andet tilfælde: At han bliver taget til fange af en overlegen fjende, enten ved at han reelt bliver taget til fange, eller ved at han bliver underlagt sin fjendes dominans. I dette tilfælde er der to muligheder til overvejelse: Hvis der er håb om hans frelse, får han en frist indtil man mister håbet om hans frelse, og hvis det sker, bliver han afsat. Hvis der ikke er håb om at frelse ham, afsættes han med det samme.

Paragraf nr. 41 – Det er udelukkende *Madhalim*-domstolen, der afgør, om *khali'fab'ens* tilstand har ændret sig på en sådan måde, der gør, at han bryder *Khilafah*-embedet, eller ej. Endvidere har den alene beføjelsen til at afsætte *khali'fab'en* eller give en advarsel.

Delegeret Assistent

(Mu'awin Tafwidh)

Paragraf nr. 42 – *Khalifab'en* udpeger for sig en eller flere delegerede assistenter, der skal overtage styrets ansvar. *Khalifab'en* bemyndiger Assistenten til at foranstalte anliggenderne ifølge hans mening, samt at træffe beslutninger herom efter egen bestræbelse.

Ved *khali'fab'ens* død ophører hans assistenters myndigheden, og de fortsætter ikke i deres funktion, undtagen under den midlertidige *amirs* periode.

Paragraf nr. 43 – De samme betingelser for *khalifah'en* er gældende for den delegerede assistent. Dvs. at han skal være en mand, fri, muslim, moden, forstandig, retscaffen samt kompetent blandt de kapable til de opgaver, han er befuldmægtiget.

Paragraf nr. 44 – Det er en forudsætning, at beskikkelsen af den delegerede assistent indbefatter to ting; det første er et alment overblik, og det andet er en stedfortræderfunktion. *Khalifah'en* skal derfor under udnævnelsen af assistenten sige følgende til ham: “Jeg har beskikket dig hvad der er mit på mine vegne”, eller noget i samme betydning, der indbefatter både det almene overblik og stedfortræderfunktionen. Denne beskikkelse muliggør for *khalifah'en* at udsende assistenterne til bestemte steder samt at overflytte dem til andre steder og andre opgaver på den måde, som *khalifah'ens* assistance nødvendiggør, uden behov for en ny beskikkelse, da alt dette er inkluderet i deres oprindelige beskikkelse.

Paragraf nr. 45 – Det påhviler den delegerede assistent at rapportere, hvad han har truffet af foranstaltning og har gennemført af myndighed og beskikkelse, således at han i sine beføjelser ikke bliver lig med *khalifah'en*. Endvidere skal assistenten rejse sin rapport, samt gennemføre, hvad han får ordre om at gennemføre.

Paragraf nr. 46 – *Khalifah'en* har pligt til at gennemgå den Delegerede Assistentens foretagender og hans foranstaltning af anliggender, for dermed at godkende, hvad der er korrekt, samt afværge det forkerte. Det er fordi foranstaltningen af *ummahs* anliggender er bemyndiget *khalifah'en*, og hviler på hans egen bestræbelse.

Paragraf nr. 47 - I tilfælde af, at den delegerede assistent har foranstaltet et anliggende, som er blevet godkendt af *khalifah'en*, så skal han gennemføre det, præcist som *khalifah'en* har godkendt det, uden at lægge til eller trække fra. Hvis *khalifah'en* derefter modsætter sig assistenten mht. det, han har truffet, så skal situationen overvejes som følgende: Hvis det drejer sig om en afgørelse, som assistenten gennemførte på rette vis, eller midler, som han anbragte i det rette formål, så er assistentens mening den gældende. Det er fordi, at

assistentens mening oprindeligt er *khalifah'ens* mening, og det forholder sig således, at *khalifah'en* ikke må afværge, hvad han har gennemført af love og hvad han har forbrugt af midler. Hvis det, assistenten har gennemført, vedrører noget andet, såsom beskikkelse af en *wali* eller udrustning af en hær, er det tilladt for *khalifah'en* at modsætte sig assistenten. I dette tilfælde er *khalifah'ens* mening den gældende, og assistentens handling annulleres. Det er fordi *khalifah'en* har ret til at afværge det, han selv har foretaget i denne forbindelse, og dermed må han godt afværge sin assistents handlinger.

Paragraf nr. 48 – Den delegerede assistents virke indskrænkes ikke til et bestemt departement blandt forvaltningsorganets departementer. Han fører derimod et alment tilsyn, da de, som indleder forvaltningsanliggender, er ansatte, og ikke styreledere, hvorimod den delegerede assistent er en styreleder. Endvidere må han ikke blive beskikket med en specifik beskikkelse inden for nogen opgaver, fordi hans myndighed er almen.

Eksekutiv Assistent (Mu'awin Tanfidh)

Paragraf nr. 49 – *Khalifah'en* udpeger en eksekutiv assistent, hvis funktion er forvaltningsmæssig og ikke hører under styret. Den eksekutive assistents departement er et organ, der har til opgave at gennemføre, hvad der udstedes af *khalifah'en* til de indenlandske og udenlandske parter, samt at videresende, hvad *khalifah'en* får tilsendt fra disse parter. Assistentens departement udgør et mellemed mellem *khalifah'en* og andre. Han videresender til og fra ham inden for følgende:

- A- Relationerne til statsborgerne.
- B- De internationale forhold.
- C- Hæren eller soldaterne.
- D- De øvrige statsorganer undtagen hæren.

Paragraf nr. 50 – Den eksekutive assistent skal være en mand og muslim, da han er blandt *khalifah'ens* inderste kreds.

Paragraf nr. 51 – Den eksekutive assistent skal, ligesom den delegerede assistent, være i direkte forbindelse med *khalifah'en*. Han betragtes som en assistent, men inden for udøvelse, ikke styret.

Guvernører

(Wolah)

Paragraf nr. 52 – De lande, som staten regerer over, opdeles i enheder. En sådan enhed kaldes en *wilayah* (distrikt). Hver *wilayah* deles yderligere op i enheder, hvor hver enhed kaldes for *'imalah* (provins). Enhver, der bestrider *wilayah*-embedet kaldes for en *wali* (guvernør) eller *amir* (emir), og enhver, der bestrider *'imalah*-embedet kaldes for en *'amel* (embedsmand) eller *bakim* (styreleder).

Paragraf nr. 53 – *Wolah* (Guvernører) udnævnes af *khalifah'en*, hvor *'ummal* (fl. af *'amil*) udpeges både af *khalifah'en* og *wolah*, hvis *khalifah'en* har bemyndiget dem til det. De samme betingelser som for assistenterne gælder for *wolah* og *'ummal*. Dvs. de skal nødvendigvis være mænd, frie, muslimer, modne, forstandige, retskafne samt kompetente blandt de kapable til de opgaver, de bliver befuldmægtiget. Desuden skal de udvælges blandt dem, som har *taqwa* (gudsfrygt) og styrke.

Paragraf nr. 54 – *Wali* besidder beføjelse til, på *khalifah'ens* vegne, at regere og supervisere departementernes funktion i sin *wilayah*. Han har derfor alle beføjelserne inden for sin *wilayah* på nær over finanser, retsvæsenet og hæren. En *wali* bestrider dermed *imarah* (lederskabet) over sin *wilayah*-befolkning, samt behandlingen af alt, hvad der er relateret til sin *wilayah*. Imidlertid underlægges politiet hans kommando i forbindelse med udøvelse, men ikke administrativt.

Paragraf nr. 55 – *Wali'en* har ikke til pligt at rapportere til *khalifah'en*, hvad han truffet i forbindelse med sit arbejde i henhold til sin *imarah*,

men kan gøre det frivilligt. Hvis der opstår noget, der er ugenkendeligt nyt, skal han underrette *kehalifah'en* herom og derefter handle ifølge hans ordre. I tilfælde af at *wali'en* frygter skadevirkning pga. ventetiden, gennemfører han sagen og underretter pligtmæssigt *kehalifah'en* om sagen, samt om årsagen til, at han ikke rapporterede til *kehalifah'en* før han udførte sit arbejde.

Paragraf nr. 56 – I enhver *wilayah* skal der etableres et valgt råd bestående af *wilayah*-befolkningen under *wali'ens* ledelse. Rådet skal have beføjelse til at deltage med rådslagning i administrative anliggender og ikke i styreanliggender. Rådet har to formål:

Det første er, at fremlægge de nødvendige oplysninger til *wali'en* om *wilayah'ens* realitet og behov, samt at udtrykke mening herom.

Det andet er, at udvise tilfredshed eller klage over *wali'ens* regeringførelse over dem.

Rådets mening i forhold til det første er ikke bindende, men dets mening i forhold til det andet er bindende. Ifald rådet klager over *wali'en*, så bliver han afsat.

Paragraf nr. 57 – Myndighedsperioden for den enkelte person over den samme *wilayah* bør ikke vare alt for længe. Han afsættes fra *wilayah*-embedet, når man observerer, at han får fodfæste i landet, eller at folk bliver betaget af ham.

Paragraf nr. 58 – En *wali* bliver ikke overflyttet fra den ene *wilayah* til en anden, fordi hans myndighedsbeskikkelse består af et alment overblik og er specifikt i lokaliteten. Han kan imidlertid fritages og udnævnes igen.

Paragraf nr. 59 – En *wali* bliver afsat, hvis *kehalifah'en* mener, at han skal, eller i tilfælde af at *Ummah*-Rådet viser utilfredshed med ham. Han afsættes også i tilfælde af at rådet i hans *wilayah* udviser misfornøjelse med ham. Afsættelsen af en *wali* finder sted fra *kehalifah'ens* side.

Paragraf nr. 60 – *Khalifah'en* har til pligt at føre kontrol med *wolab's* arbejde samt at føre strengt tilsyn med dem. Han skal udpege folk, der,

på hans vegne, har til opgave at forhøre sig om deres tilstand og inspicere dem. Endvidere påhviler det *Khalifah'en* af og til at indkalde dem alle, eller blot en del af dem, samt at lytte til statsborgernes klager over dem.

Amir al-Jihad: Krigsdepartementet – Hæren

Paragraf nr. 61 – Krigsdepartementet overtager alle anliggender, som angår militærstyrkerne, heriblandt hæren, politiet, udstyr, missioner, materiel og lignende, samt militærakademier, militærudsendinge, og alt, hvad der er nødvendigt af den islamiske *thaqafah* (kundskaber), og af den almene kultur for hæren, samt alt, hvad der angår krig og beredskabet hertil. Chefen for dette departement betegnes (*Amir al-Jihad*).

Paragraf nr. 62 – *Jihad* er en *fard* (pligt) over muslimerne og militærtræning er obligatorisk. Følgelig har enhver muslimsk mand, der fylder femten år, pligt til at gennemføre militærtræningen som forberedelse til *jihad*. Tilslutning til militærtjenesten er derimod *fard kifayah*.

Paragraf nr. 63 – Hæren består af to dele: Den ene er reserven, som består af alle dem, der er kompetente til at bære våben blandt muslimerne. Den anden er den permanente del i militærtjenesten, til hvem der skal fastsættes løn i statens budget som de øvrige ansatte.

Paragraf nr. 64 – Hæren får tildelt *lima'* (statsflag) og *rayah* (*jihad*-flag). *Khalifah'en* tildeler *lima'* til dem, han udpeger som hærfører, hvorimod *rayah* bliver tildelt af brigadecheferne.

Paragraf nr. 65 – *Khalifah'en* er hærchefen. Han er den, der udpeger stabschefen og en *amir* for hver brigade samt en leder for hver division. Personerne til at udfylde de øvrige rangordner i militæret udpeges af hærens ledere og brigadernes *amir'er*. Udpegelsen af personen i generalstaben afgøres efter vedkommendes militæruddannelse og udnævnes af stabschefen.

Paragraf nr. 66 – Hele hæren gøres til én hær og placeres i specielle lejre. Nogle af disse lejre skal placeres i de forskellige *wilayah'er*, hvor andre placeres på de strategiske steder, og en del andre gøres til mobile lejre som flytter konstant, og som danner kampstyrker. Disse lejre organiseres i adskillige grupper, hvor hver gruppe bliver givet en militærbetegnelse og et nummer. Man kan eksempelvis betegne disse med: den 1. armé, den 3. armé osv. Disse grupper kan også navngives efter navnet på en *wilayah* eller en *'imalah*.

Paragraf nr. 67 – Hæren skal forsynes med videregående militæruddannelse på allerhøjeste niveau samt have højnet dens intellektuelle niveau så højt, som det overhovedet er muligt. Endvidere skal enhver person i hæren kultiveres med en islamiske *thaqafah*, der muliggør for vedkommende som minimum at tilegne sig en generel bevidsthed om Islam.

Paragraf nr. 68 – I enhver lejr skal der være et tilstrækkeligt antal af stabschefer, der besidder høje militærkundskaber og erfaring i krigsplanlægning og kampstyring. Ydermere skal hæren, generelt set, forsynes med disse stabschefer i så stort omfang, som det overhovedet er muligt.

Paragraf nr. 69 – Hæren skal forsynes med våben, materiel, udstyr, tilbehør og missioner, der gør denne i stand til at udføre sin opgave som værende en islamisk hær.

Den Interne Sikkerhed

Paragraf nr. 70 – Departementet for Intern Sikkerhed overtager alt, hvad der vedrører sikkerheden og at forhindre alt, hvad der truer den interne sikkerhed, samt at opretholde sikkerheden i landets territorier gennem politiet. Departementet tyr ikke til hæren, undtagen efter ordre fra *khalifah'en*. Chefen for dette departement betegnes (Chefen for Intern Sikkerhed). Dette departement har afdelinger i de diverse *wilayah'er*, som navngives Styrelserne for Intern Sikkerhed. Styrelseschefen betegnes (Politichefen) i *wilayah*.

Paragraf nr. 71 – Politiet er to afdelinger: Militærpolitiet, som henhører under *Amir al-Jihad*, dvs. Krigsdepartementet. Og politiet, som står til rådighed for domstolene med henblik på at opretholde sikkerheden, og som henhører under Departementet for Intern Sikkerhed. Begge afdelinger gennemgår en speciel træning gennem en speciel kultur, der muliggør for dem begge at udføre deres opgaver på bedste vis.

Paragraf nr. 72 – De mest fremtrædende af trusler mod den interne sikkerhed, som Departementet for Intern Sikkerhed overtager håndteringen af, er: *Riddah* (frafald), *baghi* (oprør), *hirabah* (røverbander), overgreb på folks ejendomme, overgreb mod folks liv og ære, samt håndtering af de mistænkelige folk, som spionerer for de krigsførende *kuffar* (fl. af *kaafir*).

Udenrigsdepartementet

Paragraf nr. 73 – Udenrigsdepartementet overtager alle udenrigsanliggender, som angår *Khilafah*-statens forhold til fremmede stater, hvad end de angår de politiske eller de økonomiske, industrielle, landbrugsmæssige og handelsmæssige forhold; eller forhold relateret til post, telekommunikation, satellitkommunikation og lignende.

Industridepartementet

Paragraf nr. 74 – Industridepartementet er det departement, der overtager alle anliggender, som angår industrien, hvad end det er tungindustri, såsom fremstillingen af motorer, maskiner, karosseri til køretøjer samt fremstillingen af elektroniske produkter og industrier; eller anliggender, som angår let industri. Dette gælder både de fabrikker, som hører under den offentlige ejendomstype og de fabrikker, som hører under privat ejendom, men har relation til krigsindustri. Fabrikker af alle typer skal opføres på grundlag af krigspolitikken.

Retsvæsenet

(Al-Qada')

Paragraf nr. 75 – *Qada'* (at dømme) er meddelelsen af *shari'ah*-loven på en pligtmæssig måde. Retsvæsenet har til opgave at afgøre konflikter iblandt folk, at hindre det, der skader fællesskabets rettigheder samt at ophæve stridigheder mellem folk og enhver, der sidder i styrets organ, hvad end de er styreledere eller ansatte, en *khalifah* eller underordnede.

Paragraf nr. 76 – *Khalifah'en* udnævner en *Qadi Quda'* (øverste retspræsident). Denne skal være mand, moden, fri, muslim, forstandig og retskaffen og skal være *fiqh*-kyndig. Hvis *khalifah'en* har tildelt ham beføjelsen til at beskikke og afsætte *madhalim*-dommeren (Klageretsdommeren), så skal han være *mujtahid* (*ijtihad*-kyndig). Han har beføjelse til at beskikke, disciplinærstraffe og afsætte dommerne ifølge de administrative vedtægter. De øvrige ansatte i domstolene er dog knyttet til direktøren af den styrelse, som overtager forvaltningen af domstolenes anliggender.

Paragraf nr. 77 – Dommerne består af tre typer: Den første er dommeren, som tager sig af afgørelser i forbindelse med stridigheder mellem folk inden for transaktioner (*mu'amalat*) og straffe. Den anden er *muhtasib* (ordensdommer), som tager sig af afgørelser i forbindelse med overtrædelser, som skader fællesskabets rettigheder. Den tredje er *madhalim*-dommeren, som tager sig af ophævelse af strid mellem folk og staten.

Paragraf nr. 78 – Det er en betingelse for den, der overtager dommersædet at være en muslim, fri, moden, forstandig, retskaffen, *faqih* (retslærd) og have indsigt i at fælde lovene over realiteterne. Foruden disse betingelser, er det en forudsætning for den, overtager *Madhalim*-domstolen at være en mand og *mujtahid*.

Paragraf nr. 79 – Dommeren, *muhtasib* og *madhalim*-dommeren må godt blive beskikket med en generel kompetence til at dømme i sager af alle typer og overalt i landet. Deres beskikkelse må også godt være specifikt til et bestemt sted og en bestemt type sager.

Paragraf nr. 80 – Domstolen må kun bestå af én dommer, som besidder beføjelse til afgørelse i retssager. Han må godt have én eller flere dommere med sig, som ikke har beføjelse til at dømme, men har beføjelse til konsultation og til at ytre deres mening. Dog er deres mening ikke bindende for dommeren.

Paragraf nr. 81 – Det er ikke tilladt for dommeren at dømme, undtagen i et retsmøde. Bevisførelse og ed er kun gyldige, når de bliver frem - eller aflagt under et retsmøde.

Paragraf nr. 82 – Det er tilladt at have adskillige retsinstanser i forhold til sagernes typer. Man må dermed godt lade nogle dommere specialisere sig inden for bestemte sager til en vis grad, hvor behandlingen af andre sager befuldmægtiges andre domstole.

Paragraf nr. 83 – Der findes hverken appeldomstole eller kassationsdomstole. Retten er én instans med hensyn til afgørelsen i sagen. Når dommeren afsiger dommen, så træder hans dom i kraft. Følgelig kan denne dom på ingen måde omstødes ved en anden dommers dom, medmindre han dømte efter andet end Islam, eller modstred en absolut, entydig tekst i Bogen (*Qur'anen*), *Sunnah* eller *Ijma' al-Sahabah*, eller det viste sig, at han afsagde en dom, der strider mod den faktuelle realitet.

Paragraf nr. 84 – *Muhtasib* er den dommer, som behandler alle sager om offentlige rettigheder, hvori der ikke findes en anklager. Forudsætningen herfor er, at disse sager ikke hører under *hudud* (fastlagte straffe) og *jinayat* (skadeserstatningsstraffe).

Paragraf nr. 85 – *Muhtasib* har beføjelse til at dømme på overtrædelser, så snart han får kendskab til disse, hvor som helst og uden behov for et retsmøde. Et antal af politibetjente skal være under hans kommando for at udøve hans ordre, og hans domme eksekveres med det samme.

Paragraf nr. 86 – *Muhtasib* har ret til at udvælge stedfortrædere, der opfylder de samme krav, som gør sig gældende for en *muhtasib*, og som han fordeler i de forskellige områder. Disse stedfortrædere skal være i besiddelse af beføjelser til at udføre opgaven af *hisbah* (opretholdelse af

almen orden) i den region eller det lokalområde, som er udpeget for dem, i de sager, de er uddelegeret til.

Paragraf nr. 87 – *Madhalim*-dommeren er en dommer-stilling, som oprettes for at hæve enhver uret fra statens side mod enhver person, der opholder sig under statens autoritet. Dette gælder, uanset om vedkommende er blandt statens statsborgere eller andre, og uanset om denne uret forekommer fra *khalifah'en* eller fra hans underordnede blandt styreledere og ansatte.

Paragraf nr. 88 – *Madhalim*-dommeren bliver udpeget af *khalifah'en* eller af *Qadi al-Quda* (den øverste retspræsident). At afsætte, disciplinærstraffe - eller stille *madhalim*-dommeren til regnskab tilkommer *khalifah'en* og *Qadi al-Quda*, hvis *khalifah'en* har tildelt ham beføjelsen hertil. Afsættelsen af *madhalim*-dommeren gælder imidlertid ikke imens han behandler en sag om uret rejst mod *khalifah'en*, den Delegerede Assistent eller den fornævnte *Qadi al-Quda*. I disse tilfælde besidder *Madhalim*-domstolen beføjelsen til at afsætte ham.

Paragraf nr. 89 – *Madhalim*-dommeren indskrænkes ikke til et bestemt antal personer. Statsoverhovedet må, uanset hvor højt deres antal bliver, udpege lige så mange dommere, som der er behov for, for at sikre ophævelsen af uretfærdigheder. Imidlertid er der kun én dommer, der besidder beføjelsen til at dømme, når retsbehandlingen indledes. Han må godt have et antal af *madhalim*-dommere ved siden af under retsmødet, men disse må udelukkende besidde konsultative beføjelser. Desuden er han ikke forpligtet til at godtage deres mening.

Paragraf nr. 90 – *Madhalim*-domstolen har ret til at afsætte en hvilken som helst styreleder eller ansat i staten. Ligeledes har denne ret til at afsætte *khalifah'en*, ifald ophøret af en uret nødvendiggør denne afsættelse.

Paragraf nr. 91 – *Madhalim*-domstolen har beføjelse til at behandle en hvilken som helst sag om uret, hvad end den angår personer i statsorganet, vedrører *khalifah'ens* overtrædelse af *shari'ab*-lovene, har forbindelse til betydning af lovgivningsteksterne i forfatningen, loven

og de øvrige *shari'ah*-love, der er inkluderet i statsoverhovedets vedtagelse, eller vedrører pålægning af skatter o.a.

Paragraf nr. 92 – I forbindelse med *madhalim*-domstolen er retsmødet ikke en betingelse, og heller ikke indkaldelse af den anklagede, eller at der er en anklager, er betingelser. Denne har ret til at behandle en sag om uret, selv om ingen har anlagt sagen.

Paragraf nr. 93 – Enhver har ret til at give fuldmagt til hvem han ønsker, muslim såvel som ikke-muslim, mand eller kvinde, i forbindelse med en strid eller som forsvarer. Heri er der ingen forskel mellem den bemyndigede og fuldmagtsgiveren. Det er tilladt for den befuldmægtigede at få løn, hvormed vedkommende fortjener aflønning af fuldmagtsgiveren ifølge overenskomsten mellem de to.

Paragraf nr. 94 – Det er tilladt for den person, som har beføjelser inden for hvilke som helst af de private anliggender, såsom *wasi* (værge) og *wali'* (formynder), eller inden for offentlige anliggender, såsom *kehalifah'en*, embedsmanden, den offentligt ansatte, *madhalim*-dommeren eller *muhtasib'en* at udpege en fuldmægtig, der på fuldmagtsgiverens vegne får vedkommendes beføjelser i stridsspørgsmålet og forsvar. Den befuldmægtigede må kun handle på vegne af fuldmagtsgiveren i sin egenskab af *wasi*, *wali'*, statsoverhoved, embedsmand, ansat, *madhalim*-dommer eller *muhtasib*. Heri er der ingen forskel, om man er anklager eller anklage.

Paragraf nr. 95 – De kontrakter, transaktioner og domme, som er blevet afgjort, og hvis eksekvering er afsluttet før *Khilafahs* etablering, bliver ikke omstødt af *Khilafahs* retsvæsen. Disse bliver heller ikke iværksat på ny, medmindre sagen indbefatter følgende:

- A- At sagen har en fortsættende virkning i strid med Islam, så bliver den iværksat på ny som *wajib* (pligtigt).
- B- Hvis sagen vedrører en skade på Islam og muslimerne, som forhenværende regenter og deres tilhængere har påført. Det er tilladt for *kehalifah'en* at iværksætte disse sager på ny.

Forvaltningsorganet

Paragraf nr. 96 – Forvaltningen af statens anliggender og folks interesser overtages af væsener, departementer og styrelser, som påtager sig at løfte statens anliggender og realiseringen af folks interesser.

Paragraf nr. 97 – Forvaltningspolitikken vedrørende væsener, departementer og styrelser er baseret på enkelthed i systemet, hurtig gennemførelse af opgaverne, samt kompetencen hos dem, der overtager det administrative embede.

Paragraf nr. 98 – Enhver indehaver af statsborgerskabet, og som opfylder kompetencen, mand eller kvinde, muslim eller ikke-muslim, kan udpeges som direktør for et hvilken som helst væsen, departement eller styrelse, samt kan være ansat heri.

Paragraf nr. 99 – Der udpeges en generaldirektør for hvert væsen, og en direktør for hvert departement og enhver styrelse, som de overtager forvaltningen af samt har direkte ansvar for. Disse direktører står til ansvar over for deres overordnede i de pågældende væsener, departementer og styrelser i forbindelse med deres arbejde. Men i forbindelse med overholdelse af *shari'ah*-lovene og de almene vedtægter står de til ansvar over for *wali* (guvernøren) og *'amil* (embedsmanden).

Paragraf nr. 100 – Direktører i alle væsener, departementer og styrelser afsættes kun af grunde, der er inkluderet i de administrative vedtægter. De må imidlertid godt flyttes fra den ene stilling til en anden og kan godt blive suspenderet. Udnævnelse, flytning, suspendering, disciplinærstraf og afsættelse af direktører sker gennem den overordnede administration for deres væsener, departementer og styrelser.

Paragraf nr. 101 – Ansatte foruden direktører bliver ansat, flyttet, suspenderet, disciplinærstraffet og afsat af dem, der bestrider den overordnede administration for deres væsener, departementer og styrelser.

Bait al-Mal

(Statskassen)

Paragraf nr. 102 – *Bait al-Mal* er et departement, der tager sig af indtægterne og udgifterne ifølge *shari'ab*-lovene i forbindelse med indsamling, opbevaring og forbrug. Chefen for *Bait al-Mal* Departementet betegnes (Bait al-Mal's bogholder). Dette departement får tilknyttet en række styrelser i *wilayah'er*, hvor chefen for hver styrelse betegnes (Bait al-Mal's kasserer).

Medier

Paragraf nr. 103 – Medicapparatet overtager udarbejdelsen og udførelsen af statens mediepolitik i Islams og muslimernes tjeneste, indenrigs: For at opbygge et stærkt, sammenhængende islamisk samfund, der bortviser sin idelugt og lader sin velduft emittere. Og udenrigs: For at demonstrere Islam i fred og krig på en måde, der fremviser Islams mægtighed, retfærdighed og dens forsvareres styrke, samt fremviser det meneskeopfundne systems fordærv, uretfærdighed og dets forsvareres skrøbelighed.

Paragraf nr. 104 – Massemedier, hvis indehavere bærer statens statsborgerskab, kræver ikke en tilladelse, men kun en (underretning og meddelelse), der sendes til Mediedepartementet, og som underretter departementet om massemediet, som er blevet stiftet. Massemediets indehaver og redaktører bliver ansvarlige for alt stof, de offentliggør samt stilles til regnskab for hver overtrædelse af *Shari'ab* som enhver af borgernes individer.

Ummah-Rådet

(Majlis al-Ummah)

Paragraf nr. 105 – De personer, som repræsenterer muslimernes mening, og som *kehalifah'en* henvender sig til, konstituerer *Ummah*-Rådet. De personer, som repræsenterer *wilayah*-befolkninger, udgør *Wilayah*-

Rådene. Det er tilladt for ikke-muslimerne at være medlemmer i *Ummab*-Rådet for at klage over styreledernes uretfærdighed eller mispraktisering af Islams love over dem.

Paragraf nr. 106 – *Wilayah*-Rådets medlemmer vælges gennem direkte valg fra den pågældende *wilayah*-befolkning. Antallet af *Wilayah*-Rådernes medlemmer fastlægges i forhold til antallet af indbyggere i hver *wilayah* i staten. Medlemmerne af *Ummab*-Rådet vælges gennem direkte valg fra *Wilayah*-Rådene. Begyndelsen og afslutning af *Ummab*-Rådets periode er den sammen som begyndelsen og afslutning af *Wilayah*-Rådene.

Paragraf nr. 107 – Enhver, der er indehaver af statsborgerskabet, er moden og forstandig, har ret til at være medlem af *Ummab*-Rådet, uanset om vedkommende er mand eller en kvinde, muslim såvel som ikke-muslim. Ikke-muslimens medlemskab er imidlertid begrænset til at udtrykke klage over styreledernes uretfærdighed eller mispraktisering af Islam.

Paragraf nr. 108 – *Shura* (rådslagning) og *mashura* (rådspørgsel) er at søge efter meninger i ubetinget forstand. *Shura* er ikke bindende i forbindelse med lovgivning, definitioner og de intellektuelle emner såsom opklaring af fakta, samt i forbindelse med de tekniske og videnskabelige spørgsmål. Den er derimod bindende i tilfælde af *kehalifah*'ens forespørgsel om *shura* inden for alle de praktiske spørgsmål og de handlinger, som ikke kræver en undersøgelse og nøje overvejelse.

Paragraf nr. 109 – *Shura* er udelukkende en ret for muslimerne. Ikke-muslimerne har ingen ret heri. At ytre sin mening er imidlertid tilladt for alle statsborgerne, muslimer såvel som ikke-muslimer.

Paragraf nr. 110 – De emner, hvori *shura* er bindende, når *kehalifah*'en rådspørger herom, afgøres efter flertallets mening, uanset om den er rigtig eller forkert. Alt andet, som hører under den ikke-bindende *shura*, overvejes ud fra, hvad der er korrekt af meninger heri, uanset flertallets eller mindretallets mening.

Paragraf nr. 111 – *Ummab*-Rådet har fem følgende beføjelser:

1. (A) *Khalifah*'ens forespørgsel om *shura* til Rådet, samt Rådets fremsættelse af *shura* til *khalifah*'en, inden for handlinger og praktiske spørgsmål, som angår varetagelsen af anliggender i forbindelse med indenrigspolitikken, hvilket ikke kræver en intellektuel, dybtgående undersøgelse og nøje overvejelse, såsom anliggender vedrørende styret, uddannelse, sundhed, økonomi, handel, industri og landbrug og lignende. Rådets mening er i disse anliggender bindende.

(B) I forbindelse med de intellektuelle emner, som kræver en dybtgående undersøgelse og nøje overvejelse, de emner, som kræver ekspertise og indsigt, samt de tekniske og videnskabelige emner, og ligeledes finanser, militæret og udenrigspolitikken, kan *khalifah*'en godt henvende sig til Rådet for at forespørge det om *shura* og forhøre sig om dets synspunkt. Rådets mening i disse tilfælde er ikke bindende.

2. *Khalifah*'en må godt henvise de *abkam* (lovgivningerne) og lovene, som han ønsker at vedtage, til Rådet. Rådets muslimske medlemmer har ret til at tage disse op til diskussion, samt at opklare de korrekte eller fejlagtige synsvinkler heri. Hvis de bliver uenige med *khalifah*'en om vedtagelsesmetoden ud fra de i staten vedtagne *shari'ah*-fundamenter, så hører afgørelsen til *Madhalim*-domstolen. Domstolens mening herom er bindende.
3. Rådet har ret til at stille *khalifah*'en til regnskab for alt, hvad der reelt finder sted i staten, hvad end det handler om indenrigs- eller udenrigsanliggender eller har relation til finanser, militæret eller andet. Rådets mening anses som bindende der, hvor flertallets mening er bindende, og betragtes ikke som værende bindende der, hvor flertallets mening ikke er bindende.

I tilfælde af, at *Ummah*-Rådet bliver uenig med *khalifah*'en om hvorvidt en handling, der reelt er blevet gennemført, *shari'ah*-mæssigt er legitim, rettes der henvendelse til *Madhalim*-domstolen, for at denne træffer afgørelse om dens legitimitet eller illegitimitet. Domstolens mening herom er bindende.

4. Rådet har ret til at udtrykke utilfredshed med *khalifah*'ens assistenter, *wolab* (guvernører) og *'ummal* (embedsmænd), og dets mening er bindende heri. *Khalifah'en* har til pligt omgående at afsætte dem. Hvis *Ummah*-Rådets mening strider mod et givet *Wilayah*-Råd i forbindelse med tilfredshed eller klage over *wolab* eller *'ummal*, så er *Wilayah*-Rådets mening fremprioriteret i denne forbindelse.
5. Rådets muslimske medlemmer har ret til at indskrænke kandidaterne til *khalifah*-embedet blandt dem, om hvem *Madhalim*-domstolen besluttede, at de opfylder kontraheringsbetingelserne. Deres mening vedrørende dette er bindende således, at kun valget af dem, Rådet har indskrænket, bliver godkendt.

Socialsystemet

Paragraf nr. 112 – Kvinden er primært en moder, husmor og en ære, som der skal værnes om.

Paragraf nr. 113 – Principielt skal mænd adskilles fra kvinder, og de skal ikke mødes sammen, undtagen for et ærinde, som *Shari'ab* anerkender og samtidigt anerkender sammenmøde herfor såsom *hajj* og handel.

Paragraf nr. 114 – Kvinden får tildelt de samme rettigheder som manden får samt pålægges de samme forpligtelser, som er pålagt manden, undtagen det, som Islam gennem *shari'ab*-beviserne fastlagde specielt for hende eller fastlagde specielt for manden. Kvinden har dermed ret til at beskæftige sig med handel, landbrug og industri samt at indgå kontrakter og transaktioner. Hun har endvidere ret til at besidde alle typer ejendom, selv at forøge sin ejendom eller gøre det gennem andre, samt selv at foretage alle livets anliggender.

Paragraf nr. 115 – Det er tilladt for kvinden at blive udnævnt i statsstillinger, at vælge *Ummah*-Rådets medlemmer og at være medlem heri samt at deltage i valget af *khalifah'en* og at give *bai'ah* til ham.

Paragraf nr. 116 – Det er ikke tilladt for kvinden at bestride styreembeder. Hun kan dermed ikke være *khalifah* eller assistent, *wali* eller *'amel*. Hun kan heller ikke foretage noget som helst arbejde, der betragtes som en del af styret. Hun kan ligeledes ikke være en *Qadi al-Quda*, en dommer i *Madhalim*-domstolen eller en *amir* for *Jihad*.

Paragraf nr. 117 – Kvinden lever i et offentligt liv og i et privat. I det offentlige liv er det tilladt for hende at omgås andre kvinder, *maharim* (mænd hun aldrig må giftes med), samt fremmede mænd (mænd hun kan giftes med), under forudsætning af, at hun ikke viser andet end ansigtet og håndfladerne og ikke befinder sig i sminket tilstand

(*tabarruj*), eller træder frem i hjemligt hverdagstøj (*tabadhul*-tilstand). I privatlivet er det dog kun tilladt for kvinden at leve med kvinder og sine *maharim*-mænd, og hun må ikke leve med fremmede mænd. I begge tilfælde overholder hun alle *shari'ah*-lovene.

Paragraf nr. 118 – Kvindens *kehalwah* (privatmøde) med andre uden en *mahram* forbydes. *Tabarrujj* samt afsløring af *'awrah* (den del af kroppen som skal dækkes) over for fremmede forbydes.

Paragraf nr. 119 – Både manden og kvinden forbydes at foretage enhver handling, der indebærer en fare for moralen eller indebærer fordærvelse i samfundet.

Paragraf nr. 120 – Ægteskabslivet er et liv baseret på tryghed, og ægtefællernes samvær er et kammeratskabssamvær. Ægtemandens *qawamah* (myndighed) over ægtehustruen er en varetagelses-myndighed og ikke en styremyndighed. Hun er pålagt lydighed, hvor han er pålagt at forsørge hende efter den gældende standard for kvinder i samme status.

Paragraf nr. 121 – Begge ægtefæller samarbejder fuldstændigt om husarbejde. Manden er pålagt at udføre alle opgaver, som foretages uden for hjemmet, hvor kvinden efter kunnen er pålagt at udføre alt arbejde inden for hjemmet. Manden er pålagt at skaffe tjenestefolk til kvinden, i det antal som er tilstrækkeligt, for at gennemføre de ærinder, hun ikke er i stand til at udføre.

Paragraf nr. 122 – Børnepasningen er en *wajib* over kvinden, ligesom det er hendes ret, om end hun er muslim eller ikke-muslim, såfremt det lille barn har brug for denne pasning. Når barnet, dreng eller pige, ikke længere har brug for det, skal situationen overvejes. I tilfælde af, at både plejemoderen og *wali'* (mandlig værge) er muslimer, får barnet mulighed for at vælge, hos hvem, det ønsker at bo. Den part, barnet vælger, får det lov til at slutte sig til, hvad end det er manden eller kvinden. Der er heri ingen forskel på, om det lille barn er af hankøn eller hunkøn. I tilfælde af at den ene af dem er ikke-muslim, så gives barnet ikke noget valg, men tilsluttes muslimeren blandt dem.

Økonomisystemet

Paragraf nr. 123 – Økonomipolitikken er synet på den tilstand, samfundet bør befinde sig i, når man ser på tilfredsstillelsen af behovene. Tilstanden, som samfundet bør befinde sig i, skal gøres til grundlaget for tilfredsstillelsen af behovene.

Paragraf nr. 124 – Det økonomiske problem ligger i fordelingen af midler og goder til alle statsborgerne, samt at muliggøre for dem benyttelsen af disse gennem at gøre det muligt for dem at erhverve - og tilstræbe at få disse.

Paragraf nr. 125 – Det er *wajib* at garantere den totale tilfredsstillelse af alle de basale behov for alle individer, hver enkelte for sig. Det er også *wajib* at garantere at gøre det muligt for enhver at kunne tilfredsstille sine sekundære behov på det højest mulige niveau.

Paragraf nr. 126 – Allah (swt) er alene ejeren af midlerne. Han (swt) har udvalgt menneskerne som stedfortrædere heri. Med denne udvælgelse som stedfortrædere har de fået ejendomsretten over disse midler. Det er også Allah (swt), som gav individet tilladelse til at erhverve sig disse, og med denne specielle tilladelse har individet fået lov til at have det reelle ejerskab heraf.

Paragraf nr. 127 – Ejerskabet består af tre typer: Privat ejendom, offentlig ejendom og statsejendom.

Paragraf nr. 128 – Privat ejendom er en *shar'iah*-lov, der vurderes ud fra genstanden eller gavnet, og som nødvendiggør at muliggøre, for hvem den henføres til, at kunne få gavn af ting samt at få i bytte herfor.

Paragraf nr. 129 – Offentlig ejendom er Lovgiverens (Allahs) tilladelse til fællesskabet om at være fælles i at få gavn af genstanden.

Paragraf nr. 130 – Alle midler, hvis udgiftsposter afgøres efter *kehalifah'ens* mening og bestræbelse, anses som statsejendomme, såsom penge fra skat, *kharraj* (jordskat) og *ji'zyah* (skat på ikke-muslimer).

Paragraf nr. 131 – Private ejendomme, både flytbare og uflytbare midler, er bundet til de følgende fem *shari'ah*-mæssige årsager:

- A. Arbejde,
- B. Arv,
- C. Behov for midler til overlevelse,
- D. Statens tildeling af sine midler til statsborgerne,
- E. De midler, som individerne modtager uden at gøre gengæld i form af midler eller indsats.

Paragraf nr. 132 – Disposition over ejendommen er begrænset til Lovgiverens (Allahs) tilladelse, hvad end dispositionen foregår gennem forbrug eller gennem forøgelsen af ejendommen. Dermed forbydes ødselhed, ekstravagance og nærighed. Ligeledes forbydes de kapitalistiske selskaber, Kooperationer og de øvrige transaktioner, som er i modstrid med *Shari'ah*. *Riba*, grov prissnyd, monopol, gambling og lignende forbydes også.

Paragraf nr. 133 – *'Usbr*-jord (tiendepligtig jord) består af den jord, hvis indbyggere har bekendt sig til Islam, mens de var i besiddelse heraf, samt jorden på den Arabiske Halvø. *Kharraj*-jord (skattepligtig jord) er den jord, som er blevet indtaget gennem krig eller fredsftale, undtagen den Arabiske Halvø. Med hensyn til *'usbr*-jorden, så ejer individerne både selve jorden og dens gavn, hvorimod *kharraj*-jorden ejes af staten, men dens gavn ejes af individerne. Enhver har retten til at bytte *'usbr*-jorden og gavnen af *kharraj*-jorden gennem de *shari'ah*-mæssige kontrakter, og de kan arves, efter dem, ligesom de øvrige midler.

Paragraf nr. 134 – Udyrket, øde jord (*mawat*) ejes gennem oplivning (dvs. dyrkning) og indhegning. Anden jord, der ikke er *mawat*, ejes kun gennem en *shari'ah*-mæssig grund såsom arv, køb eller statstildeling.

Paragraf nr. 135 – Udlejning af jord til agerbrugsformål forbydes totalt, om end den er *kharraj*- eller *'ushr*-jord. *Muzara'ah* (Forpagtning af jord) forbydes, hvorimod *muṣaqah* (forpagtning af jord plantet med træer) er fuldstændig tilladt.

Paragraf nr. 136 – Enhver jordejer tvinges til at udnytte sin jord. Den nødlidende får tildelt, hvad der muliggør denne udnyttelse fra statskassen (Bait al-Mal). Jordbesiddelsen inddrages fra enhver, der forsømmer sin jord og ikke udnytter den i løbet af tre år, hvorefter jorden tildeles andre.

Paragraf nr. 137 – Offentlig ejendom realiseres i følgende tre ting:

- A. Alt, hvad der hører under fællesskabets anlæg, såsom byens pladser.
- B. De ubegrænsede mineraler, såsom oliekluder.
- C. De ting, hvis natur umuliggør individets besiddelse heraf, såsom floder.

Paragraf nr. 138 – Fabrikker er som sådan private ejendomme, men er imidlertid underlagt samme lov (*hukm*), som gælder for det produkt, fabrikken producerer. Ifald produktet hører under privat ejendom, bliver fabrikken betragtet som privat ejendom, såsom tekstilfabrikker. Men ifald produktet hører under offentlig ejendom, bliver fabrikken anset som offentlig ejendom, såsom fabrikker for udvinding af jern.

Paragraf nr. 139 – Det er ikke tilladt for staten at forvandle en privat ejendom til en offentlig ejendom, fordi den offentlige ejendom ligger fast i midlernes natur og karakter og ikke ifølge statens mening.

Paragraf nr. 140 – Hver af *ummahs* individer har retten til at benytte sig af, hvad der hører under offentlig ejendom. Staten må ikke tillade nogen frem for resten af statsborgerne at besidde eller udnytte disse ejendomme.

Paragraf nr. 141 – Staten må godt inddrage dele af *mawat*-jord, og jord som hører indenfor offentlig ejendom, under sit domæne, når den vurderer, at det er i statsborgernes interesse.

Paragraf nr. 142 – Ophobning af midler forbydes, selv hvis der betales *zakah* heraf.

Paragraf nr. 143 – *Zakah* indsamles fra muslimerne og pålægges de midler, der er blevet anordnet og specificeret af *Shari'ah*, hvilke består af følgende: Penge, handelsvarer, kreaturer og korn. *Zakah* må ikke pålægges andet end det, *Shari'ah* har anført. Ydermere opkræves *zakah* fra enhver ejendomsbesidder, uanset om vedkommende er *mukallaf* (ansvarlig), såsom den modne og forstandige person, eller en ikke-*mukallaf* (uansvarlig), såsom den mindreårige og den sindssyge. *Zakah* hensættes i en speciel sektion i *Bait al-Mal*, og må udelukkende bruges på én eller flere af de otte kategorier, som den glørværdige *Qur'an* har nævnt.

Paragraf nr. 144 – *Jizyah* samles ind fra *dhimmah*-folk (ikke-muslimske statsborgere), og opkræves kun fra modne mænd i den mængde, de evner. *Jizyah* må hverken opkræves fra kvinder eller børn.

Paragraf nr. 145 – *Kharraj* (jordskat) på *kharraj*-jord samles ind ud fra dens potentielle afkast. *Zakah* på *'ushr*-jord lægges derimod på dens reelle afkast.

Paragraf nr. 146 – Muslimerne opkræves den skat, *Shari'ah* tillader at opkræve for at dække *Bait al-Mal*'s udgifter. Forudsætningen herfor er, at skatten opkræves fra pengeindehaverens overskud, som han har tilovers efter at have opfyldt sine behov på normal vis, samt at der tages hensyn til, om den opkrævede skat er tilstrækkelig til dækning af statens behov.

Paragraf nr. 147 – Til alle de opgaver, som *Shari'ah* har fastlagt som værende *wajib* for *ummah* at udføre, har staten ret til at indsamle midler fra muslimerne gennem pålægning af skat, når der ikke er midler i *Bait al-Mal* til udførelse af disse, idet pligten overflyttes til *ummah*. Staten må derimod ikke lægge nogen skatter på *ummah* i forbindelse med opgaver, som *Shari'ah* ikke pålægger *ummah* at udføre. Dermed er det ikke tilladt for staten at opkræve afgifter til domstole eller departementer eller i forbindelse med gennemførelsen af andre former for interesser.

Paragraf nr. 148 – Statens budget har permanente indtægtskilder, der er bestemt af *shari'ah*-love. Fastsættelsen af budgettets sektioner, de beløb, som hver sektion indbefatter, og hvad de fastsatte beløb i hver sektion skal bruges til, er alle sammen spørgsmål, der er bemyndiget *kehalifah'en* at afgøre efter hans mening og bestræbelse.

Paragraf nr. 149 – De permanente indtægter for *Bait al-Mal* (statskassen) består af hele *fai'* (krigsbytte), *jizyah*, *keharraj*, femtedelen af *rikaz* (metaller og begravede skatte) og *zakah*. Disse penge opkræves permanent, hvad enten der er behov herfor eller ej.

Paragraf nr. 150 – Det tilkommer staten at opkræve skatter fra muslimerne, hvis *Bait al-Mals* permanente indtægter er utilstrækkelige til at dække statens udgifter. Staten er pålagt at opkræve skatter efter følgende mønster:

- A. For at dække udgifter, der påhviler *Bait al-Mal* til de fattige, de nødlidende, de vejfarende samt for udførelsen af *jihad*-pligten.
- B. For at dække udgifter, der påhviler *Bait al-Mal*, og som betales til gengæld for tjenester, såsom udgifterne for ansatte, soldaternes lønninger og styreledernes kompensationer.
- C. For at dække udgifter, der påhviler *Bait al-Mal* til opførelse af offentlige væsener og anlæg, der ikke indebærer indtægter, såsom anlæggelse af veje, etablering af vandværker og bygning af moskéer, skoler og hospitaler.
- D. For at dække udgifter, der påhviler *Bait al-Mal* i nødstilfælde, såsom en pludselig hændelse, som rammer borgerne i form af hungersnød, oversvømmelse eller jordskælv.

Paragraf nr. 151 – Indtægter, som optages i *Bait al-Mal*, omfatter midler, der opkræves i form af told ved landets grænseposter, afkast fra den offentlige ejendom og statsejendom, arveejendomme fra døde, som ingen arvinger har samt *murtadins* (fl. af *murtad*) ejendomme.

Paragraf nr. 152 – *Bait al-Mals* udgifter deles op i seks kategorier:

- A. De otte kategorier, som er berettiget til *zakab*-penge, tildeles midler fra *zakab*-sektionen.
- B. De fattige, de nødlidende, de vejfarende, skyldnere og *jihad* finansieres fra *Bait al-Mal*'s permanente indtægtskilder, i tilfælde af, at der ikke findes midler i *zakab*-sektionen. Hvis der heller ikke er midler deri, får skyldnere intet tildelt. Mht. de fattige, de nødlidende, de vejfarende og *jihad* skal der opkræves skatter for at dække udgifterne herfor. I tilfælde af frygt for skadevirkning må staten optage lån herfor.
- C. Personer, der yder staten tjenester, såsom ansatte, styreledere og soldater betales fra *Bait al-Mal*. Hvis der ikke er nok midler heri, opkræves der omgående skatter til dækning af disse udgifter. I tilfælde af frygt for skadevirkning må staten optage lån til dækning herfor.
- D. De primære væsener og anlæg, som veje, moskeer, hospitaler og skoler finansieres fra *Bait al-Mal*. Ifald der ikke er tilstrækkelige midler heri, opkræves der omgående skatter til dækning af disse udgifter.
- E. De sekundære anlæg og væsener finansieres fra *Bait al-Mal*. Ifald der ikke er tilstrækkelige midler hertil, skal de ikke finansieres, men udskydes.
- F. Pludselige hændelser, såsom jordskælv og oversvømmelser, tackles finansielt gennem *Bait al-Mal*. Hvis der ikke er midler heri må staten optage lån omgående. Lån indfries derefter gennem indsamling af skatter.

Paragraf nr. 153 – Staten garanterer arbejde for alle, som er indehavere af statsborgerskabet (*tabi'nyab*).

Paragraf nr. 154 – Ansatte hos private og virksomheder har samme rettigheder og pligter som ansatte hos staten. Enhver lønmodtager er ansat, uanset forskelle i arbejdstypen eller arbejderen. Ifald arbejdsgiveren og arbejdstageren strides om løn, afgøres sagen ifølge

den tilsvarende løn. Hvorimod hvis de strides om andre spørgsmål, skal sagen afgøres efter ansættelseskontrakten ifølge *shari'ab*-lovene.

Paragraf nr. 155 – Lønnen må godt fastsættes ifølge arbejdets nytte eller arbejderens nytte. Lønnen må ikke fastsættes ifølge arbejderens kundskaber eller akademiske beviser. Der findes ingen lønforhøjelser til ansatte. De skal derimod betales alt, hvad de fortjener af løn til gengæld for arbejderens eller selve arbejdets nytte.

Paragraf nr. 156 – Staten garanterer forsørgelsen af de ubemidlede og arbejdsløse, som ikke har nogen slægtninge, der har pligt til at forsøge dem. Staten påtager sig ligeledes at skaffe plejehjem for ældre og handicappede.

Paragraf nr. 157 – Staten tilstræber, at rigdomme cirkulerer iblandt statsborgerne samt forhindrer, at den går på omgang iblandt en bestemt samfundsgruppe.

Paragraf nr. 158 – Staten lemper statsborgernes muligheder for at tilfredsstille deres sekundære behov, samt skaber balancen i samfundet, alt efter de midler, den har til rådighed, på følgende måde:

- A. Staten giver ud af flytbare og uflytbare midler, som er i dennes besiddelse i *Bait al-Mal*, af bl.a. *fai'* og lignende.
- B. Staten deler ud af sin opdyrkede eller øde jord til dem, der ikke har nok jordarealer. Jordejere, som ikke udnytter deres jord, får ikke tildelt nogen jord. Ydermere giver staten midler til de jordejere, som ikke har råd til at dyrke deres jord, for at gøre dem i stand til det.
- C. Staten påtager sig indfrielse af lån for skyldnere, som er insolvente, bl.a. gennem *zakab*-midler, *fai'*-midler og lignende.

Paragraf nr. 159 – Staten fører tilsyn med landbrugsanliggender og afgrøder ifølge det påkrævede af landbrugspolitikken, der skal realisere udnyttelsen af jord på højest mulige produktionsniveau.

Paragraf nr. 160 – Staten fører tilsyn med alle industrielle anliggender, og overtager direkte de industrier, som angår det, der hører inden for offentlig ejendom.

Paragraf nr. 161 – Udenrigshandel ansues efter forretningsmandens statsborgerskab og ikke efter varens oprindelsesland. Forretningsmænd, der er *harbi* (statsborgere i krigsførende stater), forbydes at handle i vores territorier, undtagen med en speciel tilladelse for forretningsmanden eller for godset. Forretningsmænd, der er *mu'abid* (pagt-part) behandles efter aftalerne, der er indgået mellem os og dem. Forretningsmænd blandt statens egne statsborgere forbydes at eksportere varer, som vores lande har brug for, samt varer, der kan styrke fjenden militært, industrielt eller økonomisk. Dog forbydes de ikke at indføre gods, de selv ejer. Lande, hvis befolkning, vi reelt er i krig med, såsom "Israel", er undtaget fra disse love. Over for disse lande gælder lovene for *dar al-harb*, dvs. de lande, vi reelt er i krig med, i alle vores relationer hertil, hvad end disse er handelsmæssige eller af anden art.

Paragraf nr. 162 – Alle statsborgere har ret til at opføre videnskabelige laboratorier, som angår alle livets anliggender. Staten er selv pålagt at opføre disse laboratorier.

Paragraf nr. 163 – Individer forbydes at besidde ejerskabet af laboratorier, der fremstiller produkter, hvis privat ejerskab medfører skade på *ummah* eller staten.

Paragraf nr. 164 – Staten sikrer, at alle sundhedstjenester er gratis for alle, men forbyder ikke leje af læger eller salg af medicin.

Paragraf nr. 165 – Investering og udnyttelse af udenlandsk kapital i statens territorier forbydes. Ligeledes forbydes tildeling af privilegier til nogen som helst udlændinge.

Paragraf nr. 166 – Staten udsteder sin egen selvstændige valuta, der ikke må være bundet til nogen udenlandske valutaer.

Paragraf nr. 167 – Statens penge består af guld og sølv, om end de er slået som mønter eller ej. Staten må ikke have andre valutaer. Den må

godt udstede noget andet i stedet for guld og sølv under forudsætning af, at det bliver fuldt dækket af guld og sølv i statskassen. Dermed er det tilladt for staten at slå mønter i form af kobber og bronze, eller i form af sedler eller andet, hvor den slår disse som sin egen valuta med sit navn på, under forudsætning af, at disse er fuldstændigt dækket af guld og sølv.

Paragraf nr. 168 – Valutaveksling mellem statens valuta og andre landes valutaer er tilladt, ligesom indbyrdes veksling af egen valuta. Det er også tilladt at valutavekslingen er ulige, ifald der veksles mellem to valutaer af forskellige arter, med øjeblikkelig levering som forudsætning. En sådan valutaveksling med senere levering (*nasi'ah*) er ikke tilladt. Ændring af valutakursen tillades betingelsesløst, såfremt vekslingen foregår mellem to forskelligartede valutaer. Enhver statsborger har ret til at købe den ønskede valuta indenlandsk eller udenlandsk, samt at købe med den uden behov for valutatilladelse eller lignende.

Uddannelsespolitikken

Paragraf nr. 169 – Grundlaget, som undervisningspensumet bygger på, skal være den islamiske *'aqidab*. Derfor udarbejdes alle studiefag og undervisningsmetoder på en måde, der ikke fører til nogen afvigelse fra dette grundlag i uddannelsen.

Paragraf nr. 170 – Uddannelsespolitikken består i dannelsen af den islamiske mentalitet og den islamiske psyke. Alle de studiefag, som ønskes undervist, udarbejdes således på grundlag af denne politik.

Paragraf nr. 171 – Formålet med uddannelse er at skabe den islamiske personlighed samt at forsyne folk med de videnskaber og kundskaber, der er relateret til livets anliggender. Uddannelsesmetoderne fastlægges derfor på en måde, der realiserer dette formål, og hver metode, der fører til andet end dette, forbydes.

Paragraf nr. 172 – Ugentlige lektioner inden for islamiske og arabiske videnskaber skal afsættes i samme mængde som lektionerne i de resterende videnskaber, både i antal og længde.

Paragraf nr. 173 – Der skal i undervisningen skelnes mellem de eksperimentale videnskaber, og hvad der hører hertil, såsom matematik, på den ene side, og de kulturelle kundskaber på den anden side. De eksperimentale videnskaber, og hvad der hører hertil, undervises efter behov og begrænses ikke til noget bestemt uddannelsesniveau. Med hensyn til de kulturelle kundskaber, så kan de modtages i de primære uddannelsesniveauer, som gennemgås før de højere uddannelser, ifølge en specifik politik, der ikke strider imod Islams tanker og love. På det højere uddannelsesniveau modtages disse kulturelle kundskaber som andre videnskaber under forudsætning af, at det ikke fører til nogen afvigelse fra uddannelsespolitikken og formålet hermed.

Paragraf nr. 174 – Den islamiske *thaqafah* (kulturkundskab) skal undervises på alle uddannelsesniveauer. På det høje uddannelsesniveau skal der etableres specielle studier for diverse islamiske kundskaber, på samme måde som der etableres specielle studier for medicin, ingeniøruddannelse, naturfag og lignende.

Paragraf nr. 175 – Kunst og håndværk kan i nogle udformninger høre under videnskab, ligesom handel, søfart og landbrug. I disse tilfælde kan man, ubetinget og uden restriktioner, tage imod kunst og håndværk. Kunst og håndværk kan også høre under *thaqafah*, i tilfælde hvor de er influerede af et bestemt livsanskuelse, såsom billedkunst og skulptur. I så fald må de ikke godtages, hvis de står i modstrid med Islams synspunkt.

Paragraf nr. 176 – Undervisningspensa skal være ens, og der gives ingen tilladelse til undervisning i et andet pensum end statens. Privatskoler forbydes ikke, såfremt de er bundet til statens pensum, etableret på grundlag af undervisningsplanen, samt opfylder uddannelsens politik og formål. Forudsætningen herfor er, at der i undervisning ikke foregår sammenblanding mellem hankøn og hunkøn, hverken blandt eleverne eller lærerne, og med den betingelse at de ikke er specielt beregnet til en bestemt sekt, religion, *madb'hab* (retsskole), race eller hudfarve.

Paragraf nr. 177 – Staten har pligt til at sikre, at ethvert individ, han - eller hunkøn, får undervisning i alt, hvad mennesket behøver for at kunne klare byrderne på livets slagmark. Dette gælder både grundskole- og gymnasieniveauet. Staten er dermed pålagt at sikre dette, og at det bliver gratis for alle. Mulighederne for højere uddannelse skal gøres tilgængelige for alle, gratis og til så høj grad som der er ressourcer til.

Paragraf nr. 178 – Staten stiller biblioteker, laboratorier og de øvrige kundskabsmidler til rådighed, uden for skolernes og universiteternes regi. Dette gøres med henblik på at muliggøre for de interesserede at fortsætte med deres forskning inden for diverse kundskabsområder, heriblandt *Fiqh* (jura), *Usul al-Fiqh* (juraprincipper), *Hadith* (overleveringer fra/om Profeten), *Tafsir al-Qur'an* (Korantolkning),

tanke, medicin, ingeniøruddannelse og kemi, samt inden for opdagelser, opfindelser og lignende. Formålet hermed er, at et enormt antal af *ijtihad*-kyndige, innovatorer og opfindere frembringes i *ummah*.

Paragraf nr. 179 – Udnyttelse af værker til undervisningsformål på alle uddannelsesniveauer forbydes. Ingen har, så snart vedkommende har trykt og publiceret en bog, copyright på den, om det er forfatteren eller en anden. Ifald man har idéer, der hverken er blevet trykt eller publiceret, så er det tilladt at modtage løn for levering af disse til folk, ligesom man modtager løn for undervisning.

Udenrigspolitikken

Paragraf nr. 180 – Politik er varetagelse af *ummahs* anliggender indenrigs og udenrigs. Den udøves af staten og af *ummah*. Staten indleder denne varetagelse i praksis, hvor *ummah* stiller staten til regnskab herigennem.

Paragraf nr. 181 – Det er absolut ikke tilladt for noget individ, parti, sammenslutning eller gruppe at have en relation til nogen som helst fremmed stat. Relationer til andre stater er udelukkende begrænset til staten, fordi den alene har ret til varetagelsen af anliggender i praksis. Det påhviler *ummah* og partier at stille staten til regnskab for disse udenrigsrelationer.

Paragraf nr. 182 – Målet helliger ikke midlerne, idet metoden er af samme art som idéen. Derfor må man ikke begå *haram* for at opnå noget, der er *wajib* eller *mubah*. Politiske midler må ikke stride imod politikken metode.

Paragraf nr. 183 – De politiske manøvrer er nødvendige i udenrigspolitikken. Gennemslagskraften heri ligger i at offentliggøre aktiviteterne og skjule hensigterne.

Paragraf nr. 184 – Blandt de vigtigste politiske fremgangsmåder er den modige afsløring af staternes forbrydelser, opklaring af faren ved falske politikker, skandalisering af lumske sammensværgelser samt destruering af misvisende personligheder.

Paragraf nr. 185 – At fremvise mægtigheden af de islamiske tanker i at varetage individernes, nationernes og staternes anliggender anses som de vigtigste politiske metoder.

Paragraf nr. 186 – Den politiske sag for *ummah* er Islam i form af styrken af dennes statspersonlighed, den korrekte implementering af

Islams love samt den permanente levering af Islams *da'wab* (kald) til verden.

Paragraf nr. 187 – At bære den islamiske *da'wab* er akxen, som udenrigspolitikken roterer om, samt grundlaget, som statens relationer til alle andre stater baseres på.

Paragraf nr. 188 – Statens relationer til de etablerede stater baserer sig på fire betragtninger, hvilke består af følgende:

1. De etablerede stater i den islamiske verden betragtes som om, de er etablerede i de samme landområder og hører derfor ikke inden for udenrigsforhold. Relationerne til disse anses ikke for at høre under udenrigspolitikken. Endvidere er det *wajib* at arbejde ihærdigt for at forene dem alle i én stat.
2. De stater, som vi har økonomiske, handelsmæssige, eller kulturelle traktater med, eller traktater om godt naboskab, behandles ifølge traktaternes anførte bestemmelser. Hvis traktaten anfører det, kan statsborgerne fra det pågældende land godt komme ind på statens territorier med identitetskort uden behov for pas, under forudsætning af, at vores statsborgere reelt får en tilsvarende behandling. Vores økonomiske og handelsmæssige relationer til disse stater skal være begrænsede til bestemte ting og specifikke karakterer, der er nødvendige, men ikke fører til styrkelse af disse stater.
3. De stater, med hvem vi ikke har nogen traktater, og de stater, der reelt er kolonistater såsom England, USA og Frankrig samt de stater, som har grådige planer mod vores lande, såsom Rusland, anses principielt som krigsførende stater. Der skal derfor tages alle forholdsregler i forhold til disse stater og ingen diplomatiske relationer må etableres med disse. Deres statsborgere må kun komme ind til vores territorier med pas og med en speciel indrejsetilladelse til hvert enkelt individ og for hver enkelt rejse, medmindre den pågældende stat bliver en reel krigsførende stat.

4. Over for de stater, der reelt er krigsførende, såsom “Israel”, er det *wajib* at tage krigstilstanden som grundlaget for alle handlemåder. En sådan stat bør behandles som vi er i reel krig hermed, uanset om der er en våbenhvile mellem os og den pågældende stat eller ej. Adgang til vores territorier er forbudt for alle statsborgere fra en sådan stat.

Paragraf nr. 189 – Alle militære traktater, og hvad der er af denne art, eller hører under disse, såsom politiske traktater og aftaler om udlejning af baser og lufthavne, er fuldstændigt forbudt. Indgåelse af godt naboskabs-, eller økonomiske, handelsmæssige og finansielle traktater er tilladt, og ligeså våbenhvileaftaler.

Paragraf nr. 190 – Det er forbudt for staten at tage del i organisationer, der er etableret på et andet grundlag end Islam eller er baseret på implementering af ikke-islamiske love. Dette indbefatter de internationale organisationer såsom De Forende Nationer, Den Internationale Domstol, Den Internationale Valutafond og Verdensbanken samt de regionale organisationer som Den Arabiske Liga.

www.hizb-ut-tahrir.dk